

Mx Corona en het regenbooggezin

Amper enkele maanden geleden was een pandemie iets dat we slechts uit postapocalyptische films kenden en het COVID-19-virus een ver-van-ons-bedshow. Wie had ooit verwacht dat onze wereld zo ondersteboven gekeerd zou worden? In Italië waren ze zich in ieder geval van geen kwaad bewust en werd er toen nog à volonté geaprès-skied.

Nog voor we met onze ogen konden knipperen, leek onze dagdagelijkse realiteit weggevaagd. Vrijdags stond ik nog in het practicumlokaal. De lesweek erna voelde ik me al volleerd cybernaut dankzij het onlineonderwijs. Terzelfder tijd liepen hier thuis natuurlijk ook twee sjanfoeters rond. Elf weken achter elkaar waren de scholen gesloten en waren ze op zichzelf aangewezen, terwijl mama zich ontpopte tot ware burosaurus. Ex-cathedraonderwijs was sowieso al niet aan de orde, maar digitaal lesgeven leek verdacht op Sisyphi saxum versare. De paloeters lieten het gelukkig niet aan hun hart komen. Ik loop nog over van fierheid als ik terugdenk aan hoe vrolijk en zelfstandig ze die rücksichtslose situatie doorkwamen. Enige nuancering: gescheiden zijn van oma en opa leverde bijwijlen hartverscheurende taferelen op. En afkicken van het exuberante youtuben heeft ook wel wat voeten in de aarde gehad. De gas- en lichtrekening was navenant. Maar kijk, familie en vrienden bleven gelukkig van gezondheidsschade gespaard en auscultatieconsultaties bleken niet nodig.

Terwijl de mensheid de annihilatie van het dekselse virus afwachtte, deed het ons deugd om af en toe eens de caoutchoucbotjes aan te trekken en te ravotten in een of ander bosschage. Ook het ijssalon werd gefrequentieerd, voor takeaway uiteraard (Midas en Ragnar gingen dan voor respectievelijk aardbeien- en pistache-ijs, ik voor de chocoladesorbet). Voorts reden ze geregeld kriskras het domein hier rond op hun kleine velootjes, wat toch eenmaal bijna faliekant noodlottig afliep.

Langzaam maar zeker begon het tij te keren. De exitstrategie uit de officieuze lockdown was in voege, al vielen de versoepelingen aanvankelijk vies tegen. Dat funshoppen hoefde voor ons bij lange na niet en trouw clientèle bij de kapper waren we ook niet bepaald. Werd het geen tijd om toch in ieder geval al de nietsbeduidende buurtspeeltuintjes te heropenen, of beter nog, de scholen? Mijn jongens hadden het geluk elkaar te hebben (en hun fightingspirit); vele andere pagadders hadden al maanden geen contact meer met leeftijdsgenootjes.

Vele persconferenties later was het dan toch zover: het leven kon min of meer weer als vanouds zijn gang gaan. Of was het dan toch een fata morgana? Ten algemenen nutte deden de neus-mondmaskers hun intrede in het straatbeeld. Vol naïviteit was ik ervan uitgegaan dat de antivaxers tijdens de pandemie wel een toontje lager zouden zingen. Sadder-but-wiser ontdekte ik dat ze actiever dan ooit werden op sociale media

en zelfs hun pijlen ook op de mondmaskers richtten: we zouden door de geleverde overheidsmaskers massaal argyrie riskeren (een cyaankalivergiftiging was er niks bij). Alsof dat nog niet genoeg was, sprongen ook anderen mee op de barricades die de maskers aan de pollevieën veegden. Niet uit schrik voor gezondheidsrepercussies, maar omwille van de door hen gepercipieerde atimie.

Alsof alles nog niet genoeg op z'n kop stond, had ook de gewelddadige dood van George Floyd de wereld in zijn ban. De stem tegen racisme klonk luid en in alle continenten: black power! De lhbtq+-gemeenschap kreeg daarbovenop ook nog pijnlijk transfobe Twitterberichten van de auctor intellectualis van de Harry Potterserie voor de kiezen. Als groot fan had ik nooit verwacht dat een feminist als Rowling zo het cisgender-zijn zou verheerlijken. In tegenstelling tot wat door haar verdere reacties gesuggereerd werd, is het overigens niet het geval dat transvrouwen en mannen (ondanks de aanwezigheid van Y-chromosomen bij beide groepen) in dezelfde mate kans maken op het vertonen van agressief gedrag. Toch niet indien gecorrigeerd wordt voor een verhoogde kans op kansarmoede bij transgenderisten. Ook genderqueers (mensen met feminiene noch masculiene genderidentiteit) kwamen er trouwens bekaaid vanaf in het femininiserende pleidooi van Rowling.

Mijn humeur ging er in ieder geval wel significant op vooruit toen ook blaasorkesten weer groen licht kregen om te repeteren (al kijken we erg achterdochtig naar alle fluitisten, nu blijkt dat die wel tot zes meter ver aerosolen zouden kunnen verspreiden). Een apotheosenmoment op een of ander straatfestival (laat staan in een musichall) zit er nog niet meteen in, maar al bij al kunnen we toch voorzichtig alweer een beetje ademen. Laten we met z'n allen hopen (vergeet de apotropaeïsche rite(n) niet!) dat er geen nieuw chapter komt aan dit verhaal, of is dat inmiddels alweer achterhaald ...?

